

noget paa den ene Side, saa er der til Gjengjæld vundet Noget paa den anden, og det er, at Sagen nu, naar han gaar til Afstemning, kan sige, at han er bleven overrumplet af Situationen. Man har havt Tid til at betænke sig. Hvad man nu end kommer til i sin Afstemning, kommer man dertil med fuldt aabne Dine og med Bevidsthed om, hvad Konsekventerne ville blive (Berg: Hvilke Konsekventer?). Det ærede Medlem forlanger af mig, at jeg skal oplyse, hvilke Konsekventerne ere, efterat han selv har været blandt dem, som her i Salen have udtalt, hvad disse Konsekventer maatte være. Jeg har for nylig oplyst og faaet Understøttelse, da jeg paaviste, at det netop var de ærede Medlemmer fra Møen og Solbing, som havde sagt, hvad Konsekventerne maatte blive af Forkastelsen af denne Lov eller Negtelse af dens Overgang til 3die Behandling. Nu have de Herrer yderligere havt 10 Dage til rolig at overveie, om de ville tage disse Konsekventer eller ikke, og der er endnu i Dag kommet som et yderligere Moment i denne Sag en alvorlig Opfordring fra Vestindien til ikke at unddrage os vor Forpligtelse til at yde Den hurtig Hjælp. Derfor man altsaa i den paany tilbagevendte „rene og klare Situation“ stemmer for Lovforslagets Forkastelse, vil man ikke bagefter kunne sige, at man ikke vidste, hvad man gjorde.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Berg: Det var ikke for en kort Bemærkning, jeg forlangte Ordet.

Formanden (Krabbe): Jeg vil da finde det rigtigst at standse Forhandlingen, da der ikke er Huelighed for, at den kan sluttes i dette Møde.

Næste Møde vil blive afholdt i Aften Kl. 7^{1/2}, og Dagsordenen vil da være:

Fortsættelse af Gjenoptagelse af den standsede 2den Behandling af:

Forslag til Lov om et midlertidigt Laan til St. Croix Kommune samt om Forandring i Lov af 25de Februar 1876 om Bemyndigelse for Finantsministeren til at understøtte Anlægget af Fællessukkerfogerier m. m. paa St. Croix.

Mødet hævet Kl. 5.

To og fyrretyvende Møde.

Mandagen den 9de December Kl. 7^{1/2} Aften.

Sekretæren, Bønsløkke, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev understrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af Gjenoptagelse af den standsede 2den Behandling af Forslag til Lov om et midlertidigt Laan til St. Croix Kommune samt om Forandring i Lov af 25de Februar 1876 om Bemyndigelse for Finantsministeren til at understøtte Anlægget af Fællessukkerfogerier m. m. paa St. Croix.

Berg: Jeg beklager meget, hvis jeg ved den Maade, hvorpaa jeg førte Ordet for det andet Mindretal i Formiddags, har givet den ærede Finantsminister Anledning til at blive saa varm, som det forekom mig, han blev. Jeg ønsker, at denne Sag forhandles med al mulig Ro. Naar den høit ærede Finantsminister udtalte, at jeg ingen Berettigelse havde til at spørge ham om, hvad han saa vilde gjøre, saa maa det bero paa en Misforstaaelse af mine Ord, naar den ærede Minister mente, at jeg havde spurgt ham om Noget. Det havde jeg ikke; jeg udtalte blot, at den ærede Minister havde sagt A, eller sagt en Del af en Sætning, Forsætningen, men at Ofsættningen manglede, og at den formentlig vilde komme siden; men hvorvidt den vilde komme siden eller ikke komme, var jo Noget, jeg ikke havde nogen særlig Anledning til isvrigt at bryde mig om. Jeg spørger ikke, fordi jeg ikke har Lykt til at være mig ind i politiske Spørgsmaal af den Art, som et saadant Spørgsmaal vilde gjøre, fordi jeg erkjender min Plads her i Salen som Medlem af et Mindretal. Men jeg vil imidlertid nok sige, at, selv om jeg havde spurgt, saa havde den ærede Finantsminister ikke været berettiget til at afvise min Berettigelse, thi jeg taler her i Salen akkurat under samme Lov som den ærede Minister, nemlig under Forretningsordenen og under Formandens Ledelse. Naar jeg, uden at jeg kræfter Forretningsordenen, og uden at Formanden har Noget at indvende derimod, udtaler mig, er det mig en Borgen for, at jeg er berettiget dertil. Jeg har altsaa ikke spurgt, og forsaavidt har altsaa den ærede Minister heller Intet at svare mig. Jeg har med Hensyn til det politiske Moment i denne Sag, ligesom mine øvrige Venner i Udvalget, sagt: Vi tage denne Sag til det Yerste saglig og ville gaa saa vidt i Smødeforholden, som vor Overbevisning efter en saglig Undersøgelse tillader. Men Ministeriets Forhold i det Hele og ogsaa dets Forhold til os er efter vor Betragtning ikke af den Bestaaenhed,